

Jak zlomit dračí prokletí

ze staroseverštiny přeložila
CRESSIDA COWELLOVÁ

O PŘEKLADATELCE

Cressida Cowellová žije v Londýně se svým manželem Simonem, dcerami Maisie a Clementine, synem Alexanderem a dvěma kočkami Lily a Baloo. Kromě překladů Škytákových pamětí také napsala a ilustrovala obrázkové knížky, jako například *Škyták, Viking, který trpěl mořskou nemocí*.

*Cressida Cowellová
se svými dětmi*

O AUTOROVÍ

Jak zlomit dračí prokletí je čtvrtá část Škytákových pamětí. Autor je mnohem známější díky svému vynikajícímu přírodovědeckému spisu *Vikinští draci a jejich vejce*, v němž popisuje všechny dosud známé druhy draků. Vydal ještě další dvě odborná díla, *Dračtina pro samouky* a *Mořské panny a jiné příšery*, a je rovněž pravidelným korespondentem měsíčníku *Velcí draci*.

*Škyták
a Bezzubka*

Tuto knížku věnuji JOSHUOVI!

UPOZORNĚNÍ!

Jakákoliv podobnost s JAKÝMKOLI
historickým faktem je zcela náhodná.
VAROVALI JSME TĚ!

Text and illustrations copyright © 2006 Cressida Cowellová
First published in Great Britain in 2006 by Hodder Children's Books
Translation © 2015 Silvestr Vandrovec Špaček
Czech edition © 2015 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani
žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním
systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7391-904-7

Upozornění: Někteří lidé
tvrdí, že ŽADNÍ DRACI
NEEXISTUJÍ. Ale mě by
zajímalo - byl se někdo
z nich v temném,
středověku PODIVAT?

Jak zlomit dračí prokletí

Škyták Šelmovská
Štika III.

ze staroseverštiny přeložila
CRESSIDA COWELLOVÁ

Mapa
BARBARSKÉH
během nejhorší zimy

ZACHMUŘENÉ MOŘ
zamrzlo

Na DAREBNÉ HORE
se dá lěčovat

SMRTIKEL je uvězněn pod ledovým
příkrovem THOROVY POMSTY

Pozor na kmen Hysterků, který
žije zde na **HYSTERII**
(jsou to úplní šílenci)

SOUSTROVÍ
za posledních 100 let

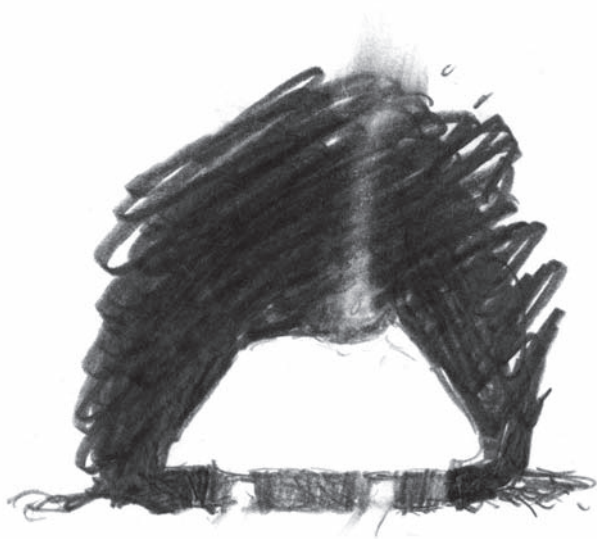
OSTROV
TRUMBERK

je celý pod sněhem

To takhle zima nikdy
NESKONČÍ?

To už nikdy
NEPŘIJDE jaro?

~ OBSAH ~

1. Lyžařsko-lučičnický lov	13
2. Saňové saně šavlozubé	27
3. Lovci se stávají kořistí	46
4. Není Rybinohovi něco?	65
5. Lední klackovaná	77
6. Co děl Děd Vrásečník	87
7. Výprava za zmrzlým bramborem	98
8. Thórova pomsta	108
9. Mezitím na Trumberku	116
10. Freyikonoce na Hysterii	118
11. V polévce	129
12. Zachrání situaci Bezzubka?	149
13. Velká bramborová loupež	156
14. Úprk bramborových lupičů	174
15. Teď už by jim to vážně mohlo vyjít	180
16. Smrtikel	184
17. Výprava je zhcena	196
18. Rybinoha	207
19. Poslední kapitola	214
Doslov Škyťáka Šelmovského Štiky III.	233

Bezzubka
škyťákův
draček

ŠKYŤÁK

hudina našeho
příběhu

ŠUŠNIBOR

← Jednook
(saiňová saiň
šavlozubaí)

→ Patvikova
sekera

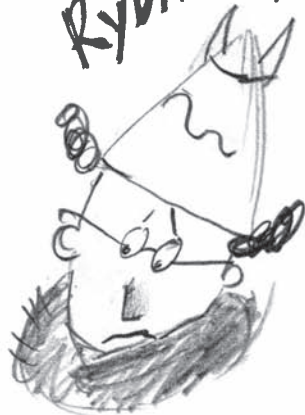
Kamikazi
(zbojnice
a šermířka)

Flegmón
Ohromný

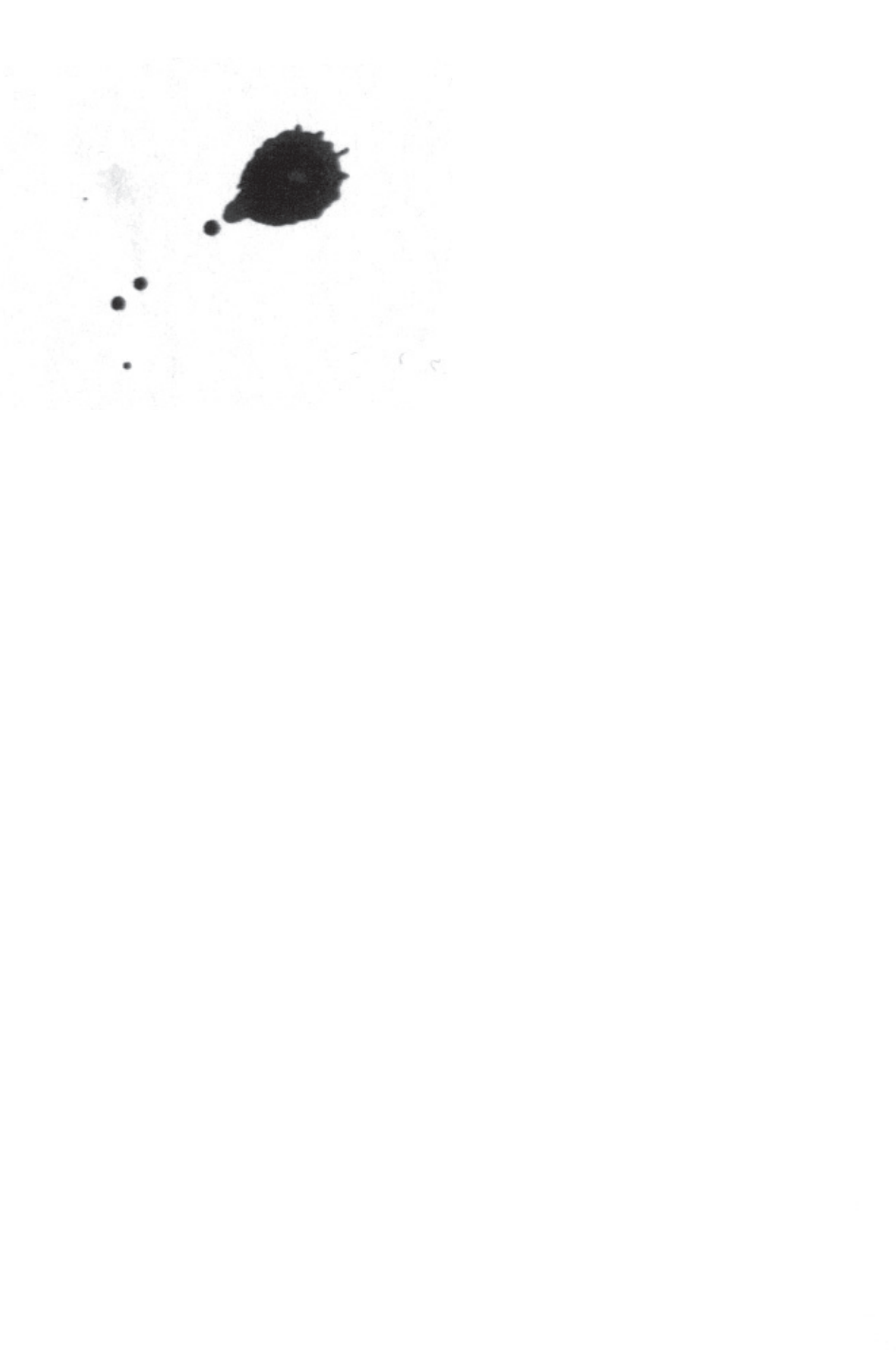

Trumbera

Rybinoha

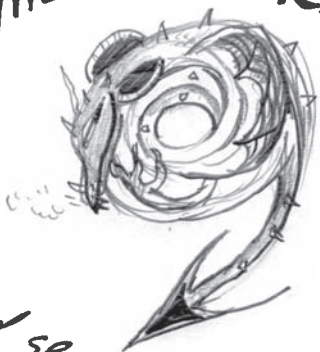
Patrik
Pomatelec,
(úplně šílený
náčelník Hysterků)

Já jsem ještěrek jedový.

Mé bodnutí je smrtící jako kousnutí
Dávno před začátkem tohoto příběhu
jsem bodl jednoho z hrdinů knihy
(doufám, že to není tvůj oblíbený)
Ai když o tom teď ještě neví,

POSTIHLO HO PRAČÍ-
PROKLETÍ!

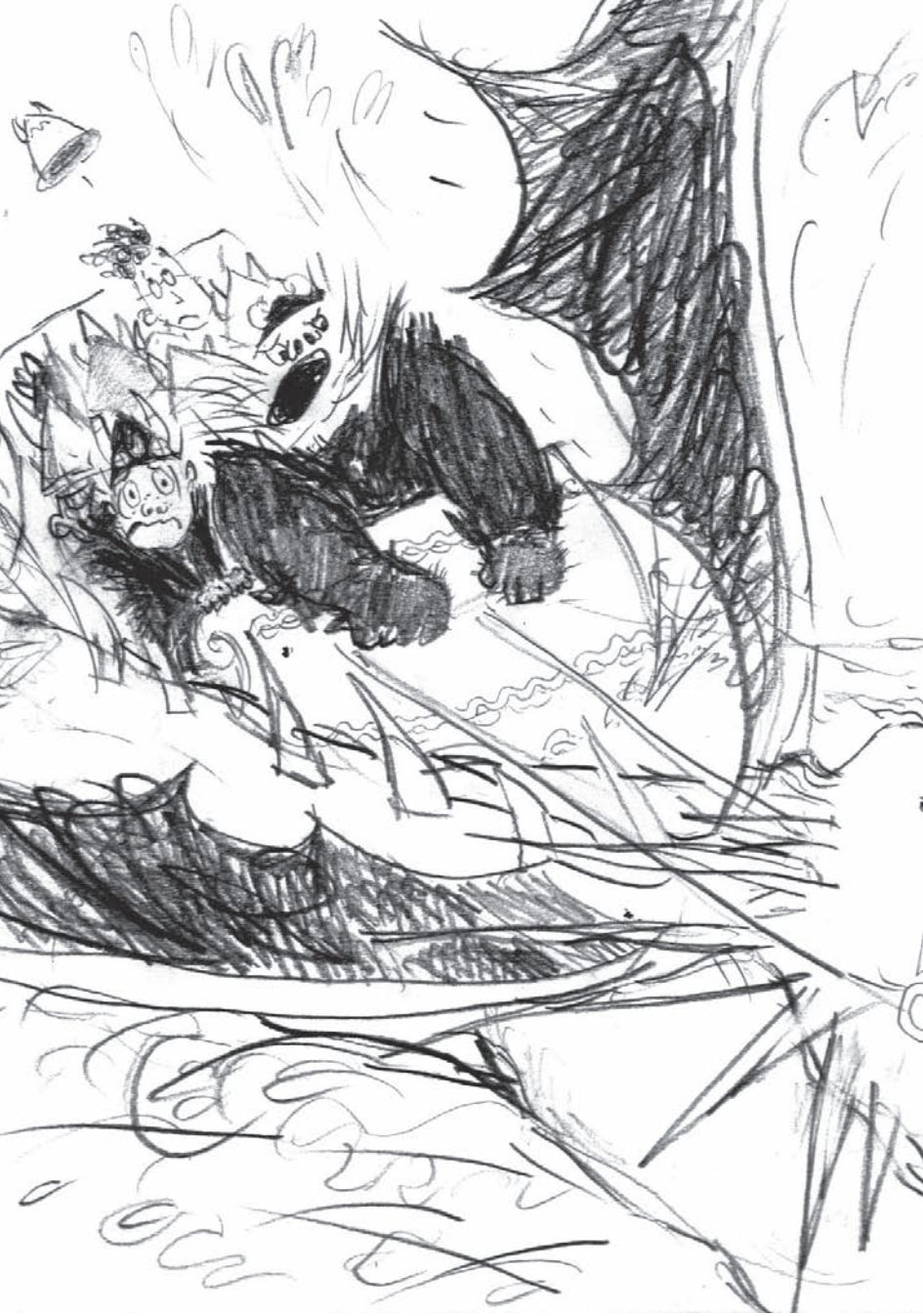

PROKLETÍ!

Můj jed se mu rozlévá žilami
a pomalu mu otravuje srdce.
A v pátek v deset hodin dopoledne

UMŘE, na to můžete vzít jed.
Protože NIKDO nedokáže ZLOMIT

PROKLETÍ JEŠTÍRKA JEDOVÉHO.

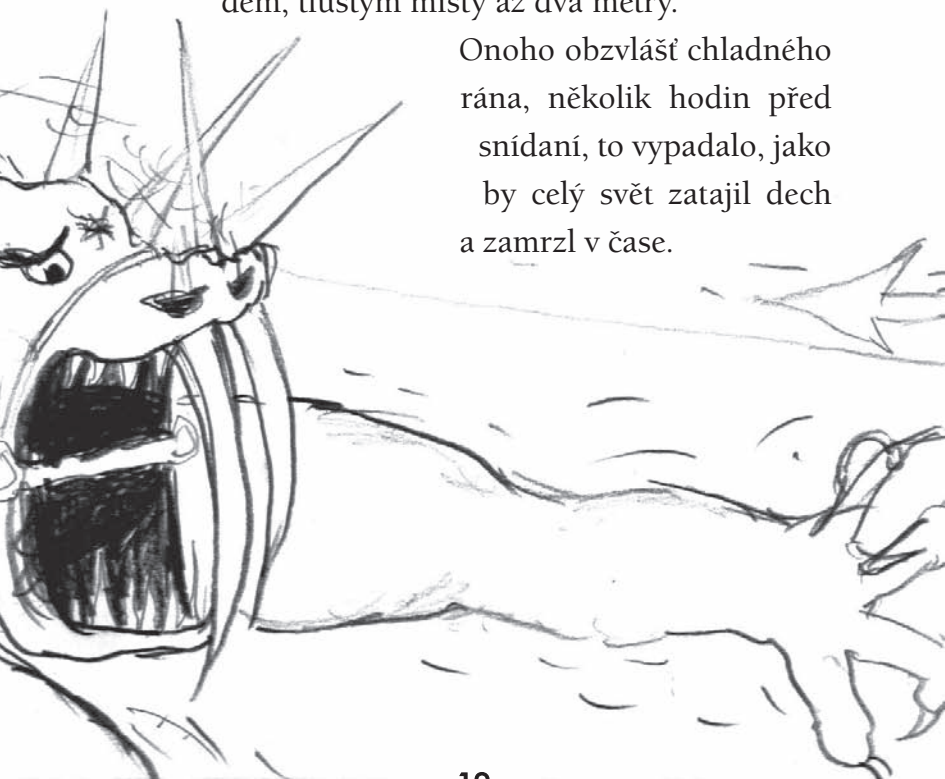

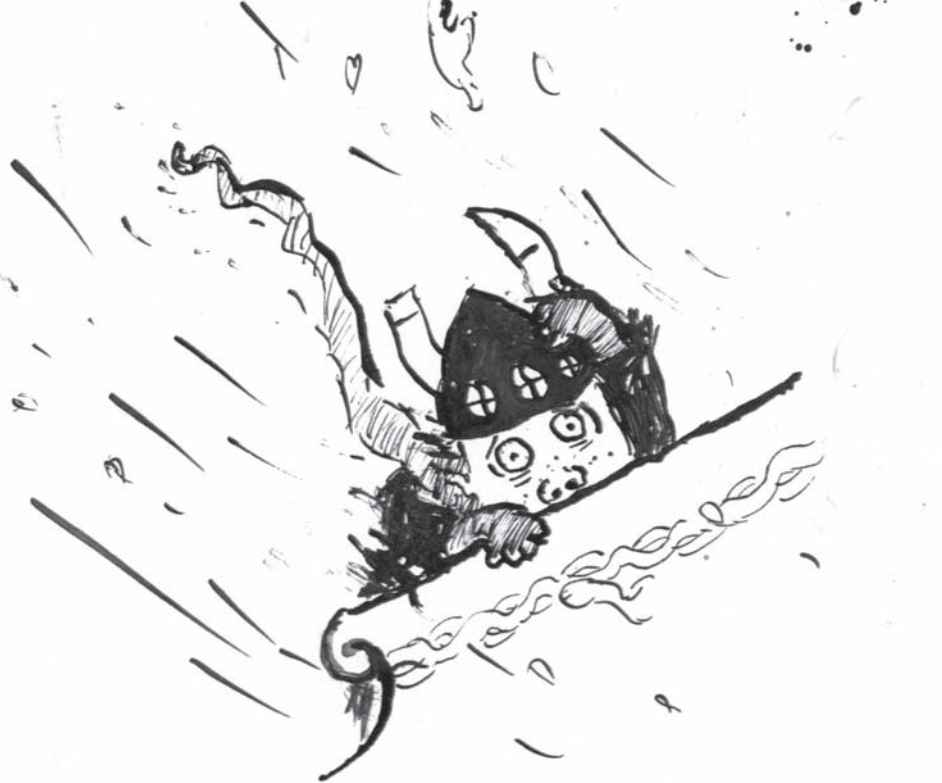
1. LYŽAŘSKO- LUČIŠTNICKÝ LOV

V zemi Vikingů bývaly zimy mrazivé odjakživa.

Ale tahle zima byla nejstudenější za posledních sto let. Byla tak studená, že Zachmuřené moře zamrzlo, a všechny ostrůvky Vnitřních ostrovů se tak spojily do jedné velké planiny tvořené pevným ledem, tlustým místy až dva metry.

Onoho obzvlášť chladného rána, několik hodin před snídaní, to vypadalo, jako by celý svět zatajil dech a zamrzl v čase.

Vzduch řezal jako střepy a všeobjímající zasněžené ticho nenarušoval ani hlásek.

Ani hlásek - až na děsivé, vyšinuté hulákání, které se ozývalo odkudsi zprostřed ledové pláně.

Malá skupinka chlapců z kmene Chlupatých Chuligánů se svým učitelem se totiž vypravila z rodného ostrova Trumberk k jihu, na ostrov Darebnost.

Samozřejmě ne na *člunu*, protože po zamrzlém moři se nemůžete plavit.

Hnali se po ledu závratnou rychlostí na velkých vikinských SANÍCH, tažených šesti sněhobílými šavlozubými saňovými saněmi, které jsou větší než lev a rychlejší než gepard.

To děsivé, vyšinuté hulákání vydával muž, který saně řídil - Hltan Říh. Hltan byl na Trumberku vedoucím povinného pirátského výcviku a bylo to obrovské chlapisko navlečené do kožešin, takže byste si mohli snadno myslet, že jde o medvěda grizzlyho se špinavě zrzavým plnovousem a beze špetky vychování.

„KOUKEJTE POHNOUT, VY ZATRACENÉ BÍLÉ ŽOUŽELE!“ křičel Hltan na šavlozubé saně a práskal jim bičem nad hlavami. „MĚL JSEM HLEMEJŽDĚ, CO BYLI RYCHLEJŠÍ NEŽ VY! MOJE BABIČKA SKÁČE RYCHLEJI, A TO JÍ JE STO ČTYŘI! JUUCHŮŮŮ!“

Znovu švihl bičem, který se kroutil vzduchem jako dlouhý černý had, a druhou ze svých ohromných huňatých rukou zatřásl otěžemi jako pomínutý, takže tažné saně vyrazily kupředu hrůzostrašnými nekoordinovanými přískoky.

Na saních za Hltanem sedělo jeho dvanáct žáků.

Mezi nimi bylo deset ohavných mladých rabiátů, kteří byli nepřičetní nadšením a hulákali stejně hlasitě jako jejich kantor.

„JUUCHŮŮŮŮŮŮ!“ zařičeli, když jejich saně narazily na sněhovou muldu, deset metrů plachtily vzduchem a pak zase dopadly na ledovou pláň tak prudce, že se z toho zvedal žaludek.

„JUUUUUUUUUUCHŮŮŮŮŮŮŮŮŮŮ!“

Zbývající dva chlapci byli menší než ostatní a byli daleko méně nadšení.

„Jsem jenom rád,“ vyrazil ze sebe Škyták Šelmovská Štika Třetí, když se saně s děsným zaskřípěním divoce nahnuly na bok a od sanice odlétla sprška ledové tříště, „jsem rád, že jsem neměl snídani, protože se bojím, že by se mi teď zase vrátila...“

Škyták je ve skutečnosti hrdinou našeho příběhu, ačkoli by vás to při pohledu na něj nikdy nenapadlo. Byl drobný, zrzavý a opravdu velice obyčejný.

Rybinoha, hubený, šlachovitý a krátkozraký astmatik a Škytákův nejlepší kamarád, ho moc neposlouchal. Usilovně zavíral oči a modlil se k Thórovi.

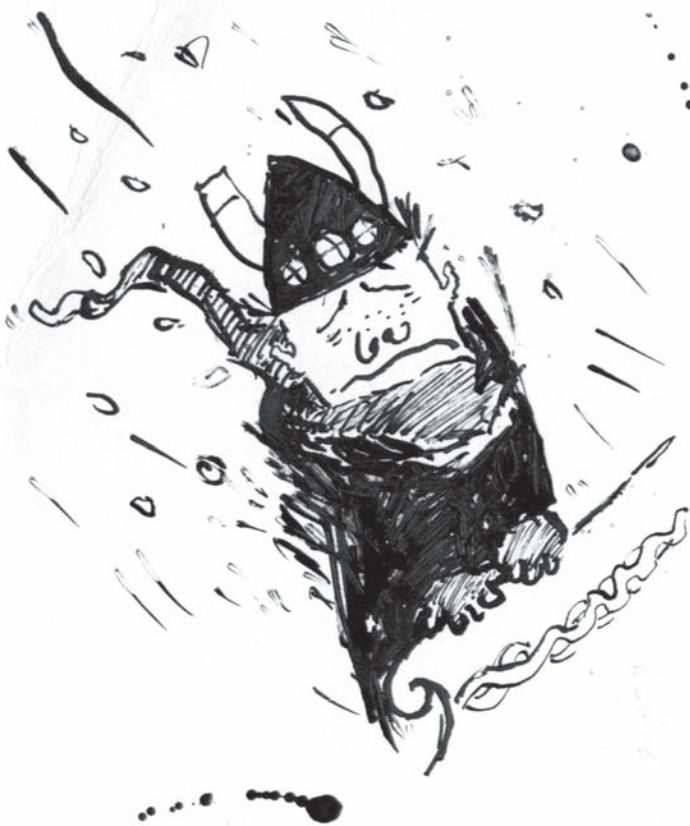
„Prosím tě, Thóre,“ žadonil Rybinoha, „prosím tě, ať už to skončí...“

Rybinohovy modlitby měly být záhy vyslyšeny.

Saně se k vysokým černým útesům na území Vizizmetků blížily příliš rychle, než aby dokázaly včas zastavit...

„Neotvírej oči, Rybinoho,“ poradil kamarádovi Škyták.

Hltan Řih se vzepjal v celé své výšce, zaburácel „PRRRRRRRR!“ a přitáhl opatřě tak rozmáchle, že si při tom skoro lehl. Šavlozubé saně se v tu ránu zprudka zastavily a připravené saně se šiléným

smykem otočily okolo nich... Bylo zřejmé, že narazí do skály v plné rychlosti a rozsekají se na kousíčky...

„ÁÁÁÁÁ!“ vykřikl Škyták a také zavřel oči.

Saně zaskřípěly a drnčivě zastavily. Škyták oči opět otevřel. S překvapením shledal, že jsou stále naživu. Ovšem hladká černá stěna útesu se tyčila jen pár centimetrů od jeho tváře. Na chvílku se o ni opřel, aby se přestal třást.

„FAJN!“ zahřměl Hltan a úplně nevzrušeně se soukal ze saní. „CO SE TADY VŠICHNI TAK KRČÍTE? MAZEJTE VEN A NASTOUPIT DO POZORU, VY ZOUFALÉ CHRCHLY ŠKVOŘÍCH BOBKŮ!“

Tucet chlapců si s reptáním a zíváním vybalil lyže, naložené vzadu na saních, a připevnil si je ke kožešinovým botám.

Vikingové žijí šest měsíců v roce pod SNĚHEM..., takže vikinský válečník musí být stejně dobrý LYŽAŘ jako MOŘEPLAVEC.

Byli na lyžařsko-lučičtinském lovu. Měli za úkol sjet na lyžích úbočí Darebné hory, nejvyššího vrcholu Vnitřních ostrovů, a postřílet přitom lukem a šípy co nejvíce strakapoudů sněžných.

„Já jich dostanu nejmíň PADESÁT,“ vytahoval se Soplan Šušnibor, vysoký ranař s obrovskými noz-

